

begge Ting og Regeringen ere enige om, at en vis Bevilling bør gives, kan den gives paa Finansloven, selv om der nok saa meget kan henvises til en eller anden gammel Lov, som sætter en Grænse for den Sum, der skal gives til et vist Øjemed. Som den højtærede Finansminister har sagt tidligere om denne Sag: det er gjort før f. Eks. ved Sygekasseloven, og jeg skulde have taget meget fejl, om det ikke er gjort Hundreder og atter Hundreder af Gange, naar Rigsdagen er enig om at ville give en Bevilling, selv om den ikke var forudsat, da man gav en Lov om dette Forhold. Her foreligger et rent og skært finansielt Spørgsmaal: kan der bevilges 200,000 Kr. som yderligere Tilskud til Kommunerne til Alderdomsunderstøttelse? Det er et saa finansielt Spørgsmaal, at jeg ikke kan indse, hvorfor det ikke kan tages paa Finansloven, naar vel at mærke alle Faktorer ere enige. Naturligvis antager jeg ikke, at det har været Folketingets Mening at ville trumfe en saadan Bevilling igennem og gøre det til et Konfliktspørgsmaal og derved risikere en Sprængning af Finansloven. Nej, det er en ny Bevilling, som man henstiller til det andet Ting, om det vil gaa med til, og hvis det andet Ting siger: Ja, det er en fornuftig Bevilling, den gaa vi med til, saa er der ikke det mindste i Vejen for at vedtage den paa Finansloven. Det vilde være en yderlig-gaaende Formalisme, om man ikke kunde gøre det saaledes, og vi have gjort det mange Gange før. Nu stiller Sagen sig jo lidt anderledes, for nu er den højtærede Indenrigsminister i Dag kommen frem med et særligt Lovforslag, som jo hjemler — ja, hvad hjemler dette Lovforslag, forudsat det bliver vedtaget? Det vil hjemle, at vi tage disse 200,000 Kr. paa denne Finanslov. De 200,000 Kr. komme saa dog paa Finansloven. De komme maaske paa § 28, men de komme paa denne Finanslov; vi skulle bare gaa den Omvej at have den Ulejlighed at spille en Mængde Papir og Tryksvæerte paa et Apparat, vi godt kunde spare. Jeg forudsætter, det er Meningen, at det Lovforslag, den højtærede Indenrigsminister har forelagt i Dag, skulle Tingene være enige om at vedtage, inden vi skilles, altsaa inden der bliver Tale om endelig Vedtagelse af Finansloven, og naar det er Tilfældet, antager jeg ogsaa, vi kunne mødes i største Endrægtighed og Kærlighed om denne Lov. Saa faa vi de 200,000 Kr. og saa har bare den højtærede Konseilspræsident haft Lejlighed til at vise sin Principfasthed, og den højtærede Inden-

rigsminister har faaet Lejlighed til at sige: Nej, paa Finansloven kommer den ikke uden særlig Lov, til Efteraaret kunde vi have taget den paa Tillægsbevillingsloven, men det er bedre, naar vi have en særlig Lov, saa vi kunne faa den paa Finansloven i Aar. Jeg siger, hvis det er saa, kunne vi være glade, men jeg er ikke sikker paa, at det er Meningen og navnlig dette høje Tings Flertals Mening. For hvad staar der i Betænkningen om det Punkt? Der staar ikke, som den ærede Minister sagde: Ja, vi kunne godt blive enige om disse 200,000 Kr., og vi behøve ikke at vente, som den ærede Indenrigsminister siger, til vi faa en fuldstændig Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven, thi saa kunde vi komme til at vente længe. Nej, vi skulle have det til Efteraaret, sagde Ministeren. I Dag siger han oven i Købet ved sit Lovforslag, at vi skulle have det i denne Samling, det er overordentlig glædeligt, og jeg takker den ærede Minister for, at han har fundet denne smukke Udvej, men det ærede Udvalg siger noget andet, for det siger, at Meningen med Loven af 1891 var netop, at man skulde, inden der blev gjort Forandringer i disse 2 Mill. Kr., kunne sikre sig, som der staar, at der blev Lejlighed til at tage under Overvejelse, hvorledes Loven har virket og til at ændre den enten i den ene eller anden Retning; saa skal man have en Revision af Loven. Det er altsaa det, som den ærede Ordfører har skrevet i Betænkningen, og som det ærede Flertal har tiltraadt; vi ville ikke give de 200,000 Kr. paa Finansloven, for vi ville have Alderdomsloven revideret, der skal være Tid til at revidere. Det giver Ministeren dem ikke, Ministerens Forslag i Dag giver sandelig ikke Tid til Revision af Loven. Men det skulde glæde mig, hvis Ordføreren svarer mig, at det er ikke saa slemt ment, som der staar i Betænkningen. Det er altsaa ikke Meningen, at vi skulle have Revision. Det har aldrig været Meningen, der har aldrig været den mindste Realitetsforskel mellem dette Ting og Ministeren eller Folketinget, vi have jo alle sammen været paa skønneste Maade enige om, at Staten skal bidrage 200,000 Kr. til Alderdomsunderstøttelse til Kommunerne, men for at redde Princippet og hævde Finanslovens Renhed skulle vi have alle disse Ophævelser. Det er den pureste Formalisme, og jeg haaber ikke, det skal lægges til Grund for Fremtiden, naar man skal behandle Finansloven. Men naar Enden er god, er al Ting godt, og saa kunne vi alle være glade. Naar nu